10/10/2020

Σημεία του νεοελληνικού πνευματικού βίου

/ Γνώμες

«Που εισι τα ελέη σου τα αρχαία Κύριε, α έδειξας τη ψυχή ημών εν τη αληθεία σου; Μνήσθητι του ονειδισμού και του μόχθου των δούλων σου» (Ψαλμ. πη΄ 50-51).

Τα παρόντα και τα μελλούμενα, τα διαδραματιζόμενα και τα προσδοκώμενα, οι εμπειρίες και τα βιώματα των λαών της γης, μου δίνουν την αφορμή να διατυπώσω, ως πρ-βληματισμό και συμμετοχή στην ζωή του κόσμου, κάποιες σκέψεις με σεβασμό και συναντίληψη προς όλα τα πρόσωπα που ε-χουν επιφορτισθεί με την βαρειά ευθύνη της κεντρικής πολιτικής διοικήσεως, της Πολιτείας, και της φροντίδας του βίου των Τοπικών Εκκλησιών, πρόσωπα που καλούνται να καλλιεργήσουν μια «πρωτοχριστιανική προσδοκία» για τα θέματα του βίου σε έναν κόσμο που συνειδητά, ασυνείδητα, απεγνωσμένα, εναγώνια, υπομονετικά, καρτερικά, εν μέσω καύματος και γη ερήμω και ανύδρω, εν μέσω θλίψεων και πειρασμών, εν μέσω δοκιμασίας και ζάλης, αγωνίζεται να διακρατήσει την ελπίδα και αναζητά την αλήθεια.

Είχα πολύ μεγάλο λογισμό εάν δημοσιεύσω τις παρούσες σκέψεις και τις μοιρασθώ

μαζί σας. Μου έδωσε δύναμη ένα θεολογικό σχόλιο του μεγάλου διδασκάλου Ιωσήφ Βρυέννιου που γράφει: « Εστί κακή ομόνοια, και καλή διαφωνία· εστί σχισθήναι καλώς, και ομονοήσαι κακώς· οις γαρ η φιλία απωλείας πρόξενος, τούτοις το μίσος αρετής υπόθεσις γίνεται· και κρείσσων εμπαθούς ομονοίας, η υπέρ απαθείας διάστασις· καλόν το ειρηνεύειν προς πάντας, αλλ᾽ ομονοούντας προς την ευσέβειαν· η γαρ ειρήνη μετά μεν του δικαίου και πρέποντος, κάλλιστόν εστι κτήμα και λυσιτελέστατον, μετά δε κακίας, η δουλείας επονειδίστου, πάντων αίσχιστόν τε και βλα-βερώτατον. Επεί ουδείς δύναται κτήσασθαι την αγάπην των πονηρών και κακών, χωρίς κακίας και πονηρίας· μεγάλη δε αρετή του δικαίου, όταν έχη τους του Θεού εχθρούς, εχθρούς· και τους αυτού φίλους, φίλους· ώσπερ μεγάλη κακία αμαρτωλού, όταν τους του Θεού φίλους έχη εχθρούς, και τους εχθρούς αυτού φίλους»[1].

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΔΩ